

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον:

Ἀθήναι, 8 Μαΐου 1884

Ἄριθ. 106+140

Οἱ ὑπαξιωματικοί.

Κατὰ τὸν νέον νόμον τοῦ Τρικούπη 150 ὑπαξιωματικοί πετιῶνται σὰν λωποδύταις ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ ρίχνονται τοὺς δρόμους.

Αὐτοὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ λοχίαὶ καὶ ἐπιλοχίαὶ ἐδούλεψαν στὸ στρατὸ ἄλλος δέκα, ἄλλος 20 καὶ ἄλλος 25 χρόνια. Μιὰ ζωὴ ἀνθρώπου.

Αὐτοὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἐγυμνασαν ὅλο τὸν στρατὸ καὶ πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια τους ὡς ἄπλοὶ στρατιῶτες ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε σήμερα γκλωνάδες.

Αὐτοὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ ποὺ πετᾶ σήμερα μέσα στὸ δρόμο τὸ μεγάλο κεφάλι τοῦ Τρικούπη τί θὰ γίνουν ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροὶ εἶνε καὶ οἰκογενειάρχαι;

Τὸ ἐλάχιστον ἀφοῦ θέλει ὁ κ. ἀναμορφωτῆς Τρικούπη νὰ μορφώσῃ τὸν στρατὸ, καθὼς φαντάζεται, καὶ ἀφοῦ πετᾶ ἀπὸ αὐτοὺς τόσοσ γυναικίους ἀνδρας, δὲν ἐφρόντιζε καὶ νὰ τοὺς οἰκονομίσῃ διορίζοντας αὐτοὺς με ἓνα καλὸ μισθὸ τελωνοφύλακας, ἢ τὸ καὶ σπουδαιότερο, ὅπως λέη καὶ ὁ νόμος, δὲν τοὺς διώριζε κλητῆρας, νὰ διορθώσουν καὶ τὴν ἀστυνομία χωρὶς, ἐννοεῖται ν' ἀδικηθοῦν καὶ οἱ παλαιοὶ κλητῆρες;

Ἐνας παλῆος ὑπαξιωματικὸς διοριζόμενος κλητῆρας, καὶ τὴν θέσιν του θὰ ξέρη νὰ βυστάξῃ, γιατί τὸ φιλότιμο πάντοτε ὑπάρχει ἀπάνω του, καὶ ἀξιοπρεπῆς θὰ ἦνε πρὸς τοὺς πολίτας παλικαράκι στὴ δουλειὰ τῆς ὑπηρεσίας του.

Τώρα τί θὰ γίνουν, κύριε πρωθυπουργέ αὐτοὶ οἱ ὑπαξιωματικοί;

Νὰ σοὺ τὸ πῶ ἐγώ. Θὰ γίνουν, ὅπως μοῦ εἶπαν **μηδενισταί**

Θὰ σὲ σκοτώσουν.

Ἐλαβες ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ ἀνώνομα γράμματα ποὺ σοὺ τὸ προλέγουν.

Βλέπεις ποὺ τὰ ξέρω ὅλα;

Ἐχεις πείσμα καὶ σὺ νὰ κάνῃς ὅτι σοὺ κατέβασε τὸ ζερό ἢ τὸ χλωρὸ σου κεφάλι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδικούμενοι θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς φωτίσῃ ἢ ἀπελπισία τους, ἢ δὲ ἀπελπισία = γεννᾶ θάνατον.

Φαίνεται αὐτὴ ἡ καταστροφὴ ποὺ ἔφερες στὸ στρατὸ μονοκοπανιάς θὰ ἔχη γιὰ σένη κύριε Τρικούπη, ἄλλη καταστροφὴ, γιατί κοντὰ στοὺς ὑπαξιωματικούς εἶναι καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ἀνθυπολοχαγοὶ καὶ λοχαγοὶ ποὺ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔρριζες στὸ δρόμο, ἀφοῦ γέρασαν στὸν στρατὸ.

Μὴ τὸ πέρνης αὐτὸ ξέρωσα. Ἐδῶ ἔχεις νὰ κάνῃς με τόσοσ ἀδικημένους ἀνδρας, καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν θὰ βροθῇ καὶ κανένας Χασάν.

Σὲ λυποῦμαι, ἀλλὰ εἶπα.

Χιτῆς

ἐκεῖ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τοῦ Γέροντος Μαριά τὴν ταβέρνα με φώναξε ἓνας ἀγνωστὸς μέσα νὰ με κεράσῃ με τὸ ζόρι. Μπήκα καὶ νὰ τί μοῦ εἶπε: = Ἐγὼ ἔχω μπουραρία στὸν Περαιά, με γυναῖκες, με κείνα ποὺ ἔγραφεσ προχθές μπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθῃ κάμμιὰ βλάβη καὶ κατασφύρομαι. Ἀλλὰ τόκα, τὸ χέρι σου, καὶ ἄς καταστραφῶ ἐγώ, φτάνει μονάχα σὺ νὰ μὴ δευλιᾶσῃς γράφοντας τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ἔπειτα ἔχουν τὴν τόλμη, οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ χρυσογάδοροι νὰ λέν, πῶς ἀπὸ τὸν **Μαῶ** ἐξέλειπε ἡ φιλοτιμία.

Ἄκουτε σεῖς ἐκεῖ; νὰ σοὺ λῆ πολίτης, = γράφε τὴν ἀλήθεια καὶ ἄς καταστραφῶ ἐγώ.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἦτανε ἐκ τύχης περνώντας μάρτυρας καὶ ὁ βοηθὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Περαιά με δυὸ κλητῆρες ὡς καθὼς καὶ με τὸν Γερμανό.

Εὐγε πολίτη, ἐπειδὴ δὲ τὰ εὐγενικά σου αἰτήματα εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ κάθε ἐπάτιο, γι' αὐτὸ δὲν ἀναφέρω τὸ ὄνομά σου, γιὰ νὰ μὴ λέν πῶς σοὺ τὰ γράφω τέχα γιὰ φιγοῦρα.

Κύρο

πρῶτε πάρεδρε, γιατί πλιά ἀπὸ τὸν δήμαρχο ἀπελπιστήκαμε, καὶ στὴ γειτονειά τοῦ Σιάμιαννη ἔχουν νὰ δοῦν νερό στὴ βρύσι ἀπὸ τὸν Φλεβᾶρι. Θὰ λυσσάξῃ ὅλη ἡ γειτονιά τώρα ποὺ ἦρθε τὸ κλοκαῖρι καὶ θὰ ἔρθῃ νὰ σὲ πνίξῃ. Τί κατὰ τσαις εἶναι αὐτὴ; ἄπουν καὶ ἄν πᾶς ὅπου καὶ ἄν σταθῆς βρύσει, ξερὲ; βλέπεις. Ἄειντε καὶ συγκαυμένε Κυπαρίσση, ποὺ τρέχεις σ' ὅλου τοῦ δήμου τῆς δουλειᾶς ἀκούραστα, ἀεὶ σύρε καὶ πέρα καὶ διώρθωσε τὰ παράπονα τῆς γειτονιάς, γιατί ἄν τοὺς ἀρῆτετε ἔτσι, θὰ φάτε μαῦρο ποῦ νὰ τὸ θυμάστε μέχρι δευτέρας παρουσίας.

Ἀπὸ τὴν Λάρισα.

Ἐδῶ ἔχομε ἓνα κάποιον Ριζόπουλον ἐμποροστὰρ καὶ ἔχει σχέσεις με ἓνα μπέη, καὶ ὁ μπέης ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς κατάληψης δὲν τὸν ἄφινε νὰ φορέσῃ καπέλο, καὶ τῶρα τοῦ ἔδωσε

τήν ἀδεια καί φόρσε μιά περιφερειαία γιατί έχει σκοπό νά ἐκτελέσῃ γιά βουλαιακή τῆς ἀυτοῦ. Πέρε σου νά μή φέρῃς...

Σημ. Παληανθρώπου. Ὅρισσε καί ἄλλη κούταμαρα πρώτης Τί σέ μέλει, βλάκα, ἐμένα, ἀν καπέλο-φορή ὁ ἄνθρωπος ἡ φέσι. Χαμπά θά σέ κάρῃ-σῶ κεφάλι...

Κύριε Συντάχτη.

Στή 7 τοῦ μήνα Απριλίου ἔλαβα τηλεγράφημα τοῦ πατέρα μου ἀπό τὴν Κορίνθο καί μου εἶπε ότι μου ἐστειλε δύο γράμματα με λίγα λιανά μέσα. Ἐγώ όμως κανένα δέν ἔλαβα...

Σημ. Παληανθρώπου. Καθώς παρατηρεῖς, κύρ διευθυντή τῶν Ταχυδρομείων ἀπό πακτεύ ὑπάρχουν παραφόνα γιά τὴν ἐθλια κατέστασι τῶν Ταχυδρομείων...

Ἄπ' τὴ Μασσαλία.

Καί πρῶτον ἀρχίζω ἀπό τὴν ἐπιγραφή τοῦ γράμματος. Καί νάτο πῶς λέει: Grecia Athenes. Σύντακτιν τῆς ἐφημερίδος Παληανθρώπου εἰς Ἀθήνας...

Σημ. Παληανθρώπου. Ἐυχαριστῶ, ἀδερφέ γιά τοὺς τόσοὺς ἐπαίνους σου πού ντρέπομαι κ' ἐγώ πού τοὺς τυπῶν, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὅταν μου γράφεις τὸ γράμμα σου πῶς θά ἴσσωνα ἐν κρασοκατανύσει...

Κοντὰ σέ σῆ; Ἐχεῖς κ' ἐκείνους τοὺς ἐπαρχιώτας; καί τοῦ εἰσπρατικού πού μᾶς ριχτήκαν ἐάν λύκοι. Δέν τοὺς τὰ τυπῶνεις, σέ βρίσκουν, χωρὶς νά λυπηθοῦν λερτά...

Ἄπό τὸ Γόθειον

Μᾶς γράφουν γιά κἀτὶ ἀξιοματικῶς πῆς χωροφυλακῆς πού τοῦ μὲ γυναίκες παρανομίαι καί νυμφέθονται ἐπίσης, καί ἄλλου τιμωροῦνται ἀξιοματικοί γιά τὴν αὐτὴ ὑπόθεσι...

Κύριε Συντάχτη.

Εἶπα κόντρα καί πήγα στό καφενεῖο τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Περαιᾶ νά τὰ πούλησω καί εἶχα καί τὰ κόντρα τοῦ Κουταλιανοῦ καί ῥάτησα κἀτὶ δούλους ἀν ὑπάρχη καί κοντὰ Ἐνωδοχίτῳ γιά νά μείνω καί μούδειξαν τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀἴγυφτος...

Όταν γύρισα τὸ βράδυ καί πήγα νά κοιμηθῶ μου λὲν πῶς ἔκαναν μετακόμισι πῶν πραγμάτων μου σ' ἄλλο δωμάτιο. Πᾶω σ' ἄλλο δωμάτιο, ἢ ζωγραφιστοῦ μου ἄφαντες, πᾶω στὸν ἀστερνομά...

Σημ. Παληανθρώπου. Τώρα πού σου τὴν ἐρειψασάν φώναζε σὺ ὅσο θέλεις. Ἐβρεῖς τί θά σοῦ λένε γιά τὸ εὐχαριστῶ; Ἡ γαῖδα σου, δέν μᾶς φέρνει καί ἄλλαι εἰκόνας δέ τοῦ κλέψωμε καί νά πᾶν νά μᾶς βρῶν ἄλλη μιά φορά στό Παληανθρώπο...

Κύριε Παληανθρώπε.

Σὰν ἐπάρχιωτης κ' ἐγώ βγήκα τὴν πρωτομαγιά ὅξω στῆς τῆσσας τῶ πρῶτ' καί πήγα στὰς Στήλας νά δῶ πῶς τὸν πιάνετε καί σεις ἐδῶ τὸν Μχι, καί εἶδα προστὰ στή μπόρτα τῶν μπανιῶν τοῦ Δαμάσκηνου...

Σημ. Παληανθρώπου. Ἄ, μπᾶ, ἔχεις ἀδικο κύριε, αὐταῖς εἶναι πρωτομαγιατικές, ἀδιαντροπιαῖς, ἦγουν γαίδουρίαις, πού νά δῆς τῆς ἄλλαις τῆς σπουδαιότεραι; Περί ἠθικῆς θέλεις νά μιλήσης...

Κύριε ὄνθε.

Τὶ βιδάνιο μύρας ἦταν αὐτὸ πού μᾶς πούλησε τὴν παραμονῆ τῆς πρωτομαγιάς ἢ Πομπηῆς σου; Βρε παληανθρώπε, ἄλλη φορὰ ὅταν δέν γνωρίζεις δέν πρέπει νά μᾶς συστήνης...

Πότα πέρνεις;

Σημ. Παληανθρώπου. Μᾶ νά ἴταν εἶναι πού φουρκίζεσαι τὸ νὰς καί δέν βάζει ἄλλη φορὰ γναστοποιήσεις; Μᾶ γελοῦν γὸς γελῶ. Τίς πταίει; Ὅση περὶ τοῦ πῶς πέρνω, δέν κολλᾶ, γιά πῶς τίποτα δέν πληρώνομαι παρὰ σέ ἐπι μου...

Κύριε Συντάχτη.

Ἐγώ ὁ Δημήτριος Ἀντινάδης οἰκοδομοῦσα στή Νεάπολι καί ἄνεκάντι μου οἰκοδομοῦσε καί ὁ Χαράλαμπος Σταματίου καί ὁ δικός μου ἐπιστάτης ἐργῆ καί ἔθανα τὸ σκυλι μου καί φύλαγε, καί μου εἶπε ὁ ἐπιστάτης τοῦ Σταματίου νά μὲνῃ τὸ σκυλιμαζὺ...

Κύριε Συντάχτη.

Σημ. Παληανθρώπου. Νὰ σοῦ πᾶ μπάριμα; μ' αὐτὴ τῆ σκυλολογια σου τίποτα δέν κάνομε. Καί ἀν τὸ ὑποφῆρες, τίποτα δέν τῆχουν νά σοῦ πούν πῶς τόραγε ὁ Μπόγιας, λοιπὸν πᾶν μαζὺ μετὰ τὸν σκυλό σου καί τὰ γαυγίσματα...

Ἀγαπῆ-ἐ συντάχτη.

Ἐμεῖς οἱ 160 μαθηταί ἔχομε ἕνα δάσκαλο Ζαχαρίασον καί μᾶς βρίζει, καί μᾶς μπασιτίζει κάθε μέρα ἀν Λιδουρικιώτικο γαίδουρι πού εἶναι καί ἀν ἔν γαλατὰ πατέρα πού ἐχει καί κάθε μέρα ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου, μᾶς βρίζει, παληανθρώποι...

Πρὸς

τὸν θυρωρὸ τοῦ πορτιέρη τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στέματος πού τὸν λέν Παναγιώτη καί εἶναι ἀπὸ τὴν Κερκλωνιά. Νὰ συμμάζεψης τὴν γλωσσά σου καί νά μὴν πειράζης με ἄχρεια λόγια τῆς γυναίκης...

Πρὸς

τὸν Ἀγγελὸ Βρατσάνο πού παραπονίεται πῶς ὅλο γιά τὸ κρασι τὸ Τζίκι τοῦ Πατριάρχου γράρω καί δέν γράφω καί γιά τὸ κρασι ἐκεῖνο πού μου ἐστειλε τὴν σημείωσι...

ματὰ τῶν ἐπιστολῶν καί σὺ μᾶς γράφεις γιά τοῦ πρὸ ἐνάμισυ μηνός. Ἄν ὁ τοῦ Ἀναρῆτος, καί νά δοῦμε καί ἀν σὲ δέχωνται, γιὰ τὴν κούταμαρα τοῦ πληθυσμοῦ...

Κύριε Συντάχτη.

Τὸν παπᾶ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου πού δέν ἤθελε νά βαφτίση τὸ παιδί με πολύ λάδι δέν τὸν λέν Κωνσταντίνου ἀλλὰ παπᾶ Ἀνάρετο, καί φρόντισε νά τὰ δημοσιέψης.

Υπόγει ὑπογραφή.

Σημ. Παληανθρώπου. Μᾶς εἶναι ἀδιάρρο ἀν παπᾶ Ἀνάρετος λέγεται ἢ παπᾶ Κωνσταντίνου, σῶνε πού εἶναι παπάς βρε κολοκυβοκέφαλε, μετὰ στο γράμμα σου εἶσι γράφεις Παπᾶ Κωνσταντίνος Ἰώρα τί σου φταίω γῶ ἀν τὸν λέν παπᾶ Ἀνάρετο...

Πρὸς

τὸν Κ. Λυγκεύς. Ἀπὸ αὐταῖς τῆς καταγγελίας πού λες πῶς ἐδῶσε στής εἰσαγγελίας καί ἀνακρίσεις ἐναντίον τοῦ Κρισκούκη καί ἀγγιγάρκουκη καί τὰ κίνουν πλακαζία ἀφῶ μάλιστα ἐξεδόθηκε καί ἐνταλμα, δέν καταλαβαίνω τίποτα...

Πρὸς

τὸν Κ. Λυγκεύς. Ἀπὸ αὐταῖς τῆς καταγγελίας πού λες πῶς ἐδῶσε στής εἰσαγγελίας καί ἀνακρίσεις ἐναντίον τοῦ Κρισκούκη καί ἀγγιγάρκουκη καί τὰ κίνουν πλακαζία ἀφῶ μάλιστα ἐξεδόθηκε καί ἐνταλμα, δέν καταλαβαίνω τίποτα...

Υπόγει μιά εἴση γιά ὑπογραφή.

Σημ. Παληανθρώπου. Ἐγὼ δέν ἐβρῖσα ποτέ τοῦ κλητήρας καί γι' αὐτὸ μ' ἀγαποῦν ὅλοι καί τοὺς φέρνω ὅλους μάρτυρας, τῶρα ἀν θέλης νά τοὺς κοροιδέψης σὺ πού γράφεις αὐτὰ ἀλλάζει τὸ πράγμα, ὅσο δέ, ὅτι μεταξὺ τῶν κλητήρων ὑπάρχουν καί ἀναγνωρισμένοι λιποδῶτες, ἀς τα καλέ, γιά νά μὴ μᾶς μαθῆνουν καί οἱ ξένοι...

Ἄπ' τὴ Σιδώνα.

Κύριε Συντάχτη. Καθὼ ἐκτιμῶντας τὴν ἀλήθειαν καί χάριν αὐτῆς εὐραχέτε τὸ σοβαρὸν τὸ εἰσαγαγὸν καί κοινὸν ἄλλας τῆς ἐποχῆς μας, καί ὡς πρῶνῃν παρεπίδημος τῶν Ἀθηῶν σας, ὅτι χαίρω νά μού τυπώσης τοὺς ἐξῆς στίχους. Παληανθρώπε, τὸν κόσμο σὺ με συμβουλάς ἀν κράξης, ὡς με μεγάλη σάλπιγγα καί εὐφῆς δικαζέεις...

Σημ. Παληανθρώπου.

Δέν καταλαβαίνω τί μου λες, ἀν με κοροιδεῖς ἢ με παινάζεις, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει.

Κύριε Συντάχτη.

Πῆς τοῦ μέλλοντα δήμαρχου Συλλειβριώτη νά φροντίση γιά τὴ βρῖση πού ὑπάρχει μιά φορὰ στὰ Ἀναρωτικα καί δέν ἐχει τῶρα νερό καί κατάντησαν νά πηγαίνουν ἡ γυναίκες μακ ἄλλ ἀρχαία με τῆς στάμνε; γιά νερό. Υπόγει ὑπογραφή.

Σημ. Παληανθρώπων. Μή φωνάζετε γιατί έσπασε τὸ ὑδραγωγεῖο σὲ διάστημα βδομητὰ μέτρων καὶ . . .
Τὸ κό—μωρὲ—τὸ κόψαν, τὸ κόψαν τὸ νερό. "Αεντε ἀμὰν ἀμὰν.

Κύριε Συντάχτη.

Ἄπο δῶ καὶ ἔξ μῆνου ἐργαζόμεν ὡς παραμάγειρας ἀπὸ δῶ δὲ καὶ ἐνάμισυ μῆνα μ' ἐπίασαν τὰ πόδια μου καὶ πῆγα στὸ νοσοκομεῖο καὶ μ' ἐδίωξαν καὶ εἶμαι τρεῖς μέραις νησιτικός καὶ ἡ φήμη τῆς καλοκαγαθίας σας μὲ φέρνει σὲ θέσι νὰ τολμήσω νὰ σὲ παρακαλέσω, ὅπως διὰ τῆς ἐλεείμων χειρὸς βοηθήσετε καὶ ἐμένα.

Κ. Ζ. . . .

Σημ. Παληανθρώπων. Ἐπρεπε νὰ ἦμαι Σίνας γιὰ νὰ βοηθῶ τοὺς ἀξίους βοηθείας. Ἄν νομίζετε πῶς ἐγὼ δουλεύω γιὰ νὰ τρέφω τοὺς ἄλλους, τότε ἐλάτε νὰ κάνωμε συντροφιά, νὰ δουλεύω ἐγὼ καὶ νὰ τρέφω σᾶς. Ἄρκει, κύριοι, δὲν δίνω πλέον ὤτε πεντάριας βοήθεια στὸν Θεό μου, διότι ὅταν αὐριο ἐγὼ θὰ πεινῶ, ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ τρέφῃ μὲ μάννα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ρ. Γ. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τοῦδωσα ἓνα τάλλαρο.

Μερικὲς

Βαρθακονισώτισσαι παραπονοῦνται, ὅτι τάχα κᾶτι κορίτσα ποῦ κατοικοῦν κοντὰ στὸν ἅγι Σπυρίδωνα κάνουν ἐργολαβία καὶ πέρνουν καὶ τὰ τίμια τὰ δικὰ τους τὰ κορίτσα μαζὺ καὶ τὰ ξελαγιαζοῦν. Ἐχουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κοριτσῶν γραμμένα. Σ' αὐτὰ ἀπαντῶ μὲ τρία λόγια. "Οτι εἶναι ψέμματα καὶ γυναικοδουλειαὶς γιὰτι δὲν ὑπάρχουν ὑπογραφαίς. Δεύτερο. Ἄν αὐτὰ τὰ κορίτσα ποῦ λέτε, κυρὰ γυναίκες, πῶς ξελαγιαζοῦν τὰ δικὰ σας, εἶναι ἀλήθεια, ποιὸς σᾶς εἶπε ν' ἀφίνετε τὰ κορίτσα σας τὰ φρόνιμα νὰ πηγαίνουν μὲ τὰ τρελλοκόριτσα ;

Ἐπάγετε πίσω μου σαταναδισες, ἡ καλλίτερα ἐλάτε μπροστά μου νὰ τὰ συμβι—βάσωμε.

Οἱ σπουδασταὶ

τοῦ Πολυτεχνείου παραπονοῦνται πῶς δὲν κανόνισε καὶ γι' αὐτοὺς στολαίς στρατιωτικῶν γυμνασίων τὸ ὑπουργεῖον ἡ ὁποίαις λένε, θέλουν νὰ ἦναι καλλίτερες ἀπὸ τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων, διότι οἱ κύριοι Πολυτεχνίτες εἶναι, λέει, χρησιμώτεροι στὸ ἔθνος ἀπὸ τοὺς γυμνασάτας μαθητάς.

Ἐγὼ φρονῶ πῶς αὐτὸ τὸ μωρὸ ποῦ μᾶς γράφει αὐτὰ ἐξ ὀνόματος τοῦ Πολυτεχνείου χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ βάνῃ οὔτε κἂν τὴν ὑπογραφή του, ὅτι θὰ ἔχη μέλλον, διὰ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ φρενοκομείου τοῦ Δρομοκαίτη. Βρὲ παιδιὰ, δὲν κυττάζετε νὰ μάθετε τὴν ἐπιστήμη σας μόνο μᾶς θέλετε νὰ σᾶς βάνῃ ἰδιαίτερες στολαίς, ἦγουν νὰ γίνεται μασκαράδες ;

Πρὲ παιδιὰ, τὸ ροῦχο δὲν κάνει τὸν ἀνθρωπο, ἀλλὰ ὁ ἀνθρωπος τὸ ροῦχο. Τὶ βλακεία ποῦ μᾶς δαίρνει.

Κύριε Συντάχτη.

Σὲ παρακαλῶ πὲς τοῦ Παναγάκη τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρα, (καὶ γιὰτι δὲν τὸ λὲς σὺ, ἄς ἦναι καταλαβαίνω πῶς θέλεις νὰ τὸν ἐκθέσης γιὰ νὰ τὸν μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος, τέτοιος κουτός εἶσαι,) καὶ τὴν ἐρχομένην Κυριακῇ ἂν δὲ μοῦ τὰ φέρῃ τὰ ἔγγραφα μου θὰ τὸν καταγγεῖλω στὴν Εἰσαγγελία καὶ θὰ ἐκθέσωμε καὶ τὰ παράπονά μας. Ἐπάρχει ὑπογραφή.

Σημ. Παληανθρώπων. Ἄει στὸ διάολο κουτὲ ἀφοῦ ἔχεις δίκαιο καὶ δὲν τὸν καταγγέλλεις.

Ἄπ' τὸ Καλαμάκι.

Ἐδῶ ὁ φίλος σου Βλάχκαλης μᾶς ἔριξε ὅλη τὴν Γερμανία καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν κρασί γιὰτι κάθε βράδυ γίνονται κουροῦνα καὶ ἰδίως ἓνας χοντρός γεωμέτρης μὲ γυαλιὰ καὶ ἓνας μακρηνιστὴς Φούρμαν, καὶ χαλοῦν τὸν κόσμο καὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ κλείσωμε μάτι.

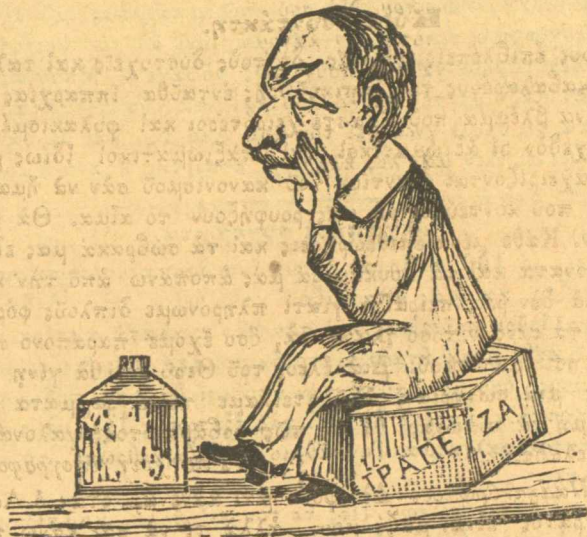
Τοὺς ἔχομε ὡς τώρα δυὸ φοραὶς ξυλοφορτωμένους καὶ ἀντοὺς ξαναπιάσωμε καὶ τρίτη θὰ τοὺς ξετιναξώμε τὴν προβιά στὰ γερὰ καὶ θὰ βροῦμε καὶ μεῖς τὸν μπελᾶ μας νοικοκυρεῖο ἀνθρώποι. Πὲς τοῦ Βλάχκαλη νὰ ἔρθῃ νὰ τοὺς συμμορφώσῃ, γιὰτι εἶναι ἀδικο νὰ μᾶς πάρῃ ἀδικο στὸ λαιμό του, ὡς κατῶς καὶ αὐτοὺς τοὺς κερατογερμανούς.

Μερικὸὶ κάτοικοι τοῦ Καλαμακιοῦ.

Σημ. Παληανθρώπων. Ἄ κύρ Βλάχκαλη, αὐτὰ πλέον δὲν σοῦ τὰ γάσφουν γιὰ χωρατὰ, μποροῦν νὰ μεθοῦν ὅσο θέλουν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται καὶ νὰ χαλοῦν ὄλου τοῦ χωριοῦ τὴν ἡσυχία. Θὰ πᾶν νὰ βάνουν πέτρες στὸ σιδηρόδρομο καὶ θὰ τοὺς στείλουν ὄλους κατὰ Καπερναούμ. Ὡς ἐκεῖ, λένε, θὰ τοὺς φέρῃ ἡ ἀπελπισία. Νύπτομε τὰς χεῖρας.

Μὲ τοὺς λωποδύταις

βρίκαμε τὸν μπελᾶ μας διπλᾶ. Καταντήσαμε νὰ φοβούμεστε ὁ ἓνας πολίτης τὸν ἄλλο, καὶ πὲρ οἱ μὲ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο γιὰ λωποδύτη καὶ φιδώμασσε ἀλλήλους. Προχτὲς κᾶτι καφτιζίδες στὸν Περαιά ἐσπασαν στὸ ξύλο ἓνα νοικοκύρη τὴν νύχτα γιὰτι τὸν πῆραν γιὰ λωποδύτη καὶ τὸν εἶχαν δέμενο ὡς τὸ πρῶτ. Προχτὲς τοῦ κύρ Σκάγιαννη σούρπα ἓνας τοῦ γύριψε ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του. Στέκεται ὁ Σκάγιαννης, λαβένει θέσι ἀμυνας, τοῦ σκαίζει ἓνα σκαμπίλι λέγοντας—Δὲν ἔχει τσιγάρο, λωποδύτη. Καὶ ἦταν ὁ γείτονας τοῦ ψωμᾶς. ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ προχτὲς τοῦκοψε τὰ βερεσὲ καὶ λείει πῶς καὶ θὰ τὸν καταγγεῖλῃ.

(Ὁ πρῶτος λωποδύτης.)

170 ἑκτομμύρια. Καλὰ τὴν ἔχω.

Χτὲς πάλι ὁ φίλος μου Ριζόπουλος πήγαινε στῆς 41 στὸ σπίτι του καὶ δὲ στὴν Ἀκαδημία βλέπει ἓναν ποῦ πήγαινε δουλειά του, ἀλλάζει πεζοδρόμιο, καὶ ἀρχίσε νὰ χτυπᾷ τὴν μαγκούρα του γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ παλλικάρι, ὁ ἄλλος πάλι ἀρχίσε καὶ σφύριζε, ὡς ποῦ ἔχασε τὴν ὑπομονή του ὁ Ριζόπουλος καὶ λείει στὸν ἄλλον.

— Βρὲ λωποδύτη, τί μὲ ἀκολουθᾶς, σοῦ ἀλλάζω τὸν Θεό. — Ἐσοῦ ἐμένα; λωποδύτη! Κόπιασε.— Βρὲ σὺ εἶσαι ; — Μωρὲ σὺ εἶσαι ; Γνωρίστηκαν. Ἦταν οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ γνωστοῦ μπακαλικου των. Χτὲς πάλι τρεῖς ποῦ ἐργάζονται στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηῶν πῆγαν νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους στὰς Στήλας στῆς 11 τῆ νύχτα καὶ τοὺς μάντρωσαν οἱ κλητῆρες στὴ κατώγα, ἔατω μὲ τὸ νὰ τοὺς πῆραν γιὰ λωποδύτες, καὶ δὲν εἶναι παραξενό κἂμμιά βραδυὰ ἂν μὲν ἄργα ὄξω, νὰ τσακώσῃ ἡ περιπολία τὸν διευθυντὴ καὶ νὰ τὸν κουτβαλήσῃ στὸ ἔκτο πέρνοντάς τον γιὰ λωποδύτη. Ὅλα γίνονται; Βρὲ ποῦ καταντήσαμε.

Κληροῦχος

γυρεῖ ἀνταλλαγὴ κλήρου τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 84. Πληροφορίζι στὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Περιστερά», τοῦ κ. Χρ. Πιλότου στὸ δρόμο τοῦ Νικίζ.